

Regler, der her ere givne — jeg antager, at det i Virkeligheden er blevet rettet — nemlig at naar en Embedsmand ved Jernbanerne har i mange Aar skrabt sammen ved disse Afdrag og bliver gammel og svag og bliver affediget, skal Summen anvendes til at kjøbe en Livrente for. En Livrente kan man altid faae at kjøbe uden Hensyn til Helbredsattest. Det er en temmelig dyr Ting, thi Livsforfikkingsanstalten har, idetmindste tidligere — og jeg tror ogsaa, den gjør det endnu — kun beregnet 4 pCt. af sine Penge, saa at Vedkommende faar forholdsvis overordentligt Lidt for det, han betaler. Der forlanges imidlertid ingen Helbredsattest af Vedkommende, og hvis han altsaa er svag og har Udsigt til at dø om en Maaned, et Aar eller saa, ialtfald om temmelig kort Tid, er det ligefrem at smide hans Penge væk at skulle indbetale denne store Kapital, som han har faaet med behørigt Hensyn til hans Alder. Disse 4 pCt. kunne stige, naar han er meget gammel, men mulig faar han dem kun udbetalt i en Maaned, og saa er den Kapital forsvunden, som han saa hurt har skrabt sammen. Jeg antager, at Ministeriet har anset sig for besvøjet til at gjøre Undtagelser derfra, saa at de mest opvørende Ting ikke komme frem. Jeg skal ikke trætte med at fremhæve, hvormange Urimeligheder der kunne fremkomme. Det er mig altsaa i højeste Grad tilfredsstillende at se, at man nu, efter jeg tror 14 Aars Forløb, er kommen til at erkende, at den Fremgangsmaade, man har fulgt, leder til aldeles ufyldstgjørende og urimelige Resultater, og at man derfor bør komme bort derfra. Jeg vilde ønske, at de Oplysninger, som her ere forelagte, vilde foranledige den høie Regjering til ogsaa i andre Administrationsgrene at tage under Overveielse at komme bort derfra, fordi det er ligefrem Synd mod Embedsmændene, navnlig de smaa, at de skulle, jeg vil ikke sige plyndres, men berøves en stor Del af de Indtægter, de have haardt Brug for, for at spare sammen til en Understøttelse, som er næsten behdningløs. Det, som Staten bør sørge for, er, at den for det Første giver en Løn, som dens Embedsmænd kunne leve af, og dernæst, naar deres Kræfter ere opbrugte, at de saa faae en saadan Hjælp, at de ialtfald ikke skulde kastes paa Fattighuset. Derfor har det som sagt glædet mig, at Regjeringen er gaaet en anden Vej, og er kommen med Forslag om, at de Prinsipper, som ligge til Grund ved de sjællandske Statsbaners Understøttelseskasse, skulle følges. Disse Prinsipper ere nemlig ganske anderledes

fornuftige; der er Grundlaget det, at man, idet man nærmer sig stærkt til Pensionsberegningen, giver Vedkommende en vis Part af hans Løn i Forhold til hans Tjenestetid, naar han træder af. Og for at være istand dertil, samler man Penge sammen, som fremkomme dels derved, at Embedsmændene maa affe noget af deres Indtægter og dels ved forskellige andre Smaa-indtægter. Den ærede Minister foreslaar, at nu skal det være saaledes, at Staten, det vil sige Jernbandedriften, affe Beløbet, hvorved den kan blive istand til at pensionere sine afgaaede Bestillingsmænd paa en nogenlunde taalelig Maade. Jeg har nu det Haab, at det Forslag, som her er fremsat, vil kunne trænge igjennem, thi det er saare velbegrunder, fornuftigt og billigt. Jeg skal imidlertid ikke negte, at skulde jeg helt ud sige, hvorledes jeg vilde have det, vilde jeg ikke have Sagen ordnet paa den Maade. Det, som den høie Regjering foreslaar og vistnok er tvungen af Omstændighederne til at foreslaa, fordi den kan have begrundet Haab om at sætte dette igjennem og ikke noget Andet, er i Virkeligheden kun at lave et stort Omsvøbsdepartement. Lad mig paavise et Exempel. Regjeringen foreslaar, at Embeds- og Bestillingsmændene skulle afgive 5 pCt. af deres Løn til Understøttelseskassen. Det vil, for at nævne et almindeligt Exempel, sige, at, naar en Bestillingsmand har en aarlig Løn af 2,000 Kr., skal han affe 100 Kr., saa giver Staten ligesaa Meget til. Hvad er det altsaa Staten affer? For det Første 1,900 Kr. i Løn til Embedsmanden. Han faar ikke 2,000 Kr., det er blot Noget, man fortæller; han faar 1,900 Kr., og saa affer Staten 200 Kr. til Understøttelseskassen for ham. Men det, siger jeg, er og bliver i Virkeligheden et Omsvøb, Staten der bruger. Hvad skal det til, at Staten selv laver en Understøttelseskasse, hvoraf den saa igjen pensionerer disse Bestillingsmænd? Det var langt naturligere, naar den ikke vil give mere end 1,900 Kr. i Løn, saa ogsaa kun at give disse 1,900 Kr. og saa sige: Saa give vi Dig, naar Du gaar af, den Sum, som her er regnet ud, og som Kassen ellers skulde give. Det vil have den store Fordel, at man sparer en Del Kontorarbejde, som jo ethvert Omsvøbsdepartement medfører. Sagen maa jo nemlig ordnes paa den Maade, at først gaar Embedsmanden ind paa et Kontor og hæver 2,000 Kr., og saa ind paa et andet Kontor, hvor han betaler 100 Kr., og saa er der et tredje Kontor, hvor der passes paa, om han betaler de 100 Kr., thi det skal jo